

m most

Číslo 4/XIV

duben 2007

Proti dobrovolnému daru

*Kéž nás utrpení a smrt našeho Pána přinutí
k zamyšlení nad naším životem
a Jeho slavné Zmrtvýchvstání
naplní radostí z naděje na věčný život.*

Krásné a požehnané Velikonoce.

Co všechno do duše se denně vkrádá
když závistivé namlouvání hada
na vlnách éteru zní stále nad světem

Kdejakou skulinou se dovnitř vtlačí
bezmezná nenasytlost dračí
v tom ráji zradou zakletém

Však z Kalvárie světlo jasné září
kříž uzdraví a silou svoji zmaří
jed hadí v těle uštknutém

Dívá se na tebe o lásku tě prosí
Král zbičovaný chudý bosý

na dveře srdce klepe trpělivě čeká
zda Všemohoucí najde místo u člověka
by také rány tvoje zahojil

Josef Veselý, Křížová cesta

Něco pro radost

Svatopostní doba se pomalu naplňuje: slavíme Květnou neděli, kterou vstupujeme do Svatého týdne. Na jeho vrcholu je slavnost Zmrtvýchvstání Páně. Měli jsme dostatečně dlouhou dobu ke své duchovní obnově, abychom se dobře připravili na slavnost velikonočního triumfu Ježíše Krista. Tak o tom mluvily i některé liturgické modlitby. Prožili jsme postní rekolekce s O. Adamem a měli příležitost zase si připomenout to, na co se dnes tak často zapomíná: že Bůh nás má rád.

Jako každý rok jsem se účastnil kněžských exercicií v bývalém kněžském semináři v Litoměřicích. Rád se tam vracívám, je to místo, kde jsme se jako bohoslovci připravovali na kněžskou službu. Letošní exercicie končily v pátek odpoledne a já jsem se rozhodl, že se na cestu k domovu vydám v sobotu ráno, i kvůli lepšímu spojení. Odpoledne jsem si prošel město, tamější hřbitov, na kterém je pohřben v biskupské hrobce jeden z největších našich biskupů, pan kardinál ThDr. Štěpán Trochta. Pak jsem šel do katedrály sv. Štěpána, kde jsem zjistil, že v 17.30 bude křížová cesta a po ní večerní mše svatá. Říkám si: to je bezvadné, budu na křížové cestě jednou jako jeden z Božího lidu. A udělal jsem velice dobře. Zastavení s jejich obsahem dobře známe, rozjímáme o nich, ale tentokrát mě provázela myšlenka, kterou bych charakterizoval jako prostor mezi přibíjením na kříž, smrtí, pohřbem a zmrtvýchvstáním.

Co tím myslím? Vzpomněl jsem si, jak jsem přijel do Litoměřic poprvé v roce 1974. Přijeli jsme tehdy nějak odpoledne a pan rektor nám nabídl, že můžeme jít na večerní mši svatou do katedrály, protože byla neděle. Ve mně slůvko katedrála vzbudilo pocit málem posvátný...

Katedrály... co tam asi bude? To bude asi kus nebe na zemi s nejdokonalejší a nejkrásnější bohoslužbou. A žasnul jsem: žádné nebe, ani žádná sláva se nekonaly. Kluk z dědiny, kde byl kostel vždy naplněn, stejně jako na Moravě a ve Slezsku uviděl obraz... čeho? Hrůzy? To bych neřekl, ale posudte sami: v biskupském chrámu, v biskupském městě, v sídle diecéze je na nedělní večerní mši svaté asi deset lidí, z čehož jsou tři řeholní sestřičky... Tak jsem si začal pomalu zvykat na naprosto jiné podmínky.

Pak jsem poznal působiště jednoho vzácného kněze, který byl taky jedním ze zpovědníků nás bohoslovců. On sloužil ve farnosti 42 roky nedělní mši svatou pro 7 - 10 lidí a když jich měl na půlnoční pětadvacet, byl velice šťastný.

V těchto místech nit vzpomínek 33 let starých přerušuji a navazuji na onen páteční podvečer před mým návratem z exercicií. Vstoupil jsem do katedrály na křížovou cestu. Asi pět lidí se modlilo bolestný růženec. Říkám si: klasický stav, který znám. K půl páté se ale začali scházet lidé a já valil oči: mladí lidé, rodiny s dětmi a já se tak trochu zachoval jako farizeus: začal jsem počítat. Jen tak pro zajímavost, - není to počet přesný, lidé se pohybovali od zastavení k zastavení, skupina mladých hrála ke křížové cestě na kytaru, lidé zpívali modlili se, ze zakristie vyšel kněz a usedl do zpovědní kaple u vchodu do katedrály... A víte, kolik jsem jich napočítal v pátek, ve všední den a večer k tomu? Bylo jich téměř osmdesát - čtete dobře: osmdesát! Zahřálo mě mohutně u srdce a říkám si: tak zmrtvýchvstání se pomalíčku začíná odehrávat i zde. Před třiatřiceti lety deset lidí na večerní nedělní mši svaté, po třiatřiceti letech ve všední den na křížové cestě asi osmdesát lidí a mladých, rodiny s dětmi! Víím, že to není všude stejné, víím, že jsou farnosti, kde kněz slouží pro pár lidí. Když k tomu přidáme ještě časté ubezpečování médií i některých členů parlamentu, že jsme menšina, že věřících ubylo, pak to člověku jistě nějak zvlášť náladu nespraví a nebyl by daleko od myšlenky: má to vůbec cenu? Jenomže náš pohled je dost často jednostranný: Počet katolických křesťanů na celém světě roste. Dokonce průzkumy církvi i nepříteli přátelské mluví o tom, že jen za pontifikátu papeže Jana Pavla II. vzrostl počet katolických křesťanů na světě o 43% . Jestliže v naší vlasti počet obyvatel klesal díky tomu, že více lidí umíralo, než se rodilo, pak v klesajícím počtu obyvatelstva nemůže přibývat věřících. No a pak na okraj to, co nejjednodušeji připomínám: současný stav není výsledkem přirozeného vývoje, ale čtyřicetileté komunistické genocidy proti církvi. Když po tom všem zůstalo ještě tolik věřících, pak to je zázrak, ve kterém můžeme pozorovat stále Kristovo zmrtvýchvstání. Že doba

současná není vůči církvi přátelská, to snad ani nemusím připomínat, - ale to radostnější na závěr: Na Bílou sobotu, či při slavení liturgie Vigílie zmrtvýchvstání Páně se světí křestní voda. Snad naší pozornosti neuniklo, že před samým svěcením se zpívá litanie ke všem svatým. Při udělování křtu vyzývá kněz svaté a prosí o jejich přímluvu. Na počátku každé mše svaté říkáme: "proto prosím Pannu Marii, všechny anděly a svaté a vás, bratři a sestry, abyste se za mně u Boha přimlouvali". Při jáhenském, kněžském a biskupském svěcení se zpívá litanie ke všem svatým, při které svěcenec na znamení pokory před Bohem a odevzdání se Bohu leží na tváři před oltářem... Proč tohle všechno? Aby liturgie byla delší? To vůbec ne. **Ale abychom si uvědomili, že CÍRKEV, - to není ta menšina žijící v České kotlině. Církev je společenství celosvětové, společenství putující po této zemi, ale bytostně a nezrušitelně spojené s těmi, kteří jsou již na druhém břehu Života před Trůnem a Beránkem !!!** A to je zástup, který by nikdo nespočítal, jak praví Písmo svaté. Tedy - **Je nás opravdu málo, jsme menšinou?**

Kdyby tomu tak bylo, proč by se církve komunistický režim a dnešní některé struktury tak bály? Pamatujme: my putující, ale i Panna Maria, andělé, svatí a taky duše v očistci, které mají jistotu spásy, jen ještě musí leccos vyčistit a zdokonalit - **TO JE CÍRKEV!**

Z toho plyne ale i jedno upozornění: Jsme lidé slabí, leccos se nepovede, ale říkat Církev je zlá je velikým hříchem právě proti té její svaté části. Je urážkou Panny Marie, andělů a svatých! Vínika je jistě třeba jmenovat, ale není možné generalizovat. Tak co, bratři a sestry: je nás málo? To není vzbuzování triumfalismu, to je radost, kterou prožíváme třeba i tehdy, když se modlíme, či zpíváme litanii ke všem svatým, když prosíme o přímluvu Pannu Marii, když vzdáváme úctu andělům... A tak se radujme, ale i připomínejme, mnoho lidí si tyto věci neuvědomuje a proto nejjednodušeji propadá smutku. Církev je nerozdělitelná: nelze oddělit putující od oslavených ! A tak radujme se! Rád bych dodal Aleluja, ale protože je ještě postní čas, pak to Aleluja dám na týden do závorok: asi takhle: (ALELUJA!!!)

Náš postní rekolekcionář Otec Adam Rucki: *Bůh dává život v hojnosti*

Od neděle 18. března do čtvrtku 22. března jsme v naší farnosti prožili postní rekolekce pod vedením Otce Adama Ruckého. Představovat Otce Adama považujeme za nošení dříví do lesa. Otec Adam i přes svou časovou zaneprázdněnost si našel chvíli a odpověděl nám na několik otázek.

MOST: Žijeme v době, ve které donedávna jasné a neměnné hodnoty jsou relativizovány, představovány jako přežitek, který je třeba ve jménu demokracie a rovnosti všech zrušit nebo alespoň přizpůsobit „modernímu“ stylu života. Charakterizoval bych ji slovy jedné písně Czesława Niemena - „Dziwny jest ten świat“. „Demokratická“ společnost přiznává absolutní svobodu všemu možnému i nemožnému jenom ne křesťanům. Můžete nám, Otče, poradit jak v dnešním světě oslovit nevěřící lidi kolem sebe a přitom zůstat věrný Ježíšovým slovům „vaše řeč budiž ano, ano, ne, ne“?

P. Adam Rucki: Ježíš Kristus jde vítězně 2000 let tímto světem. Nesčetněkrát byl odsouzen, křížován, potupen a likvidován. Kámen odvalený od Jeho hrobu drtí všechny překážky a „-ismy“. On je pravda. Když se Ježíše ptal Pilát, co je pravda, Ježíš mlčel, protože Pravda stála před Pilátem a ten to měl pochopit. Nevěřící oslovíme tím, že sami poneseme stále více Ježíše, Jeho lásku a pravdu. Velké diskuse bez Ducha sv. mohou být propagandou a nepovedou k ničemu. Když umožníme Ježíšovi, aby skrze naše srdce miloval ostatní, potom připravíme půdu radostné zvěsti. Rolník nerozsévá zrno na zledovatělou půdu, ale čeká na sluníčko, aby prohrálo zem. Potom bere do rukou pluh a oře, to je modlitba. Nakonec do takto připravené půdy vkládá zrno, to je slovo Boží. To slovo je nutné hlásat v Duchu sv. Můj dech nese slovo, které se dotkne uší mých bližních. Nikdo mi nemůže půjčit dech. Stejně pouze slovo Boží, které nese Boží dech - Duch, dotkne se lidských srdcí a probudí je k plnosti života. Boží dech přichází díky modlitbě. Hlásání v Duchu sv., s modlitbou musí také nutně provázet pokora a láska. Sv. Tomáš Akvinský říká, že slovo Boží bez lásky může velmi zraňovat, ba zabíjet.

MOST: Jako biskupský vikář pro kněžstvo a bývalý spirituál kněžského semináře v Olomouci určitě máte mnoho osobních zkušeností s kandidáty kněžství. Jací jsou naši semináristé? Prožíváme krizi duchovních povolání? Opravdu nám hrozí, že

v nedaleké budoucnosti bude mnoho farností neobsazených, protože prostě nebude kněz? Čemu se jako vikář pro duchovenstvo věnujete?

P. Adam Rucki: Před 12 léty, když jsem přišel do semináře, se připravovalo na kněžství 160 bohoslovců pro Moravu, dnes je jich pouze 70. Domnívám se, že jejich kvalita je větší. Je tam mnoho krásných lidí, zvláště z naší diecéze. Bůh dává tolik povolání, kolik jich Boží lid potřebuje. V naší diecézi už obsazujeme farnosti, které léta neměly kněze a byly spravovány *excurrento* - z jiné farnosti. Dvacet let by biskup nemusel vysvětit ani jednoho kněze, protože průměrný věk je velmi nízký, asi 45 let. V poslední době se ztenčuje množství přihlášek do semináře.

MOST: Mohl byste v krátkosti sdělit čtenářům MOSTu své současné pastorační aktivity a plány do budoucna? Co děláte v rámci své činnosti? Jak vypadá „díař Otce Adama“?

P. Adam Rucki: Moje poslání je být nablízku kněžím, naslouchat jim, povzbuzovat je a modlit se za ně. Proto jsem stále na cestách. Mým posláním je také setkávat se zájemci o bohosloví, připravovat je na cestu

do semináře a někdy také brzdit, dokud nedozrají. Moje služba je neměnná. Dávám duchovní cvičení kněžím, jáhnům, bohoslovcům, řeckým sestřím, katechetům, mládeži. Často mě zvou kněží na rekolekce birmovanců před udělením této svátosti. Jednou za tři týdny jezdím do semináře zpovídat bohoslovce a když to umožní harmonogram navštívím ve středu biskupství.

MOST: Jako kněz - rekolekcionář navštěvujete farnosti a hlásáte rekolekce. Co je dle Vás hlavním poselstvím katolického kněze v současnosti? Co nám chcete hlavně říct?

P. Adam Rucki: Hlavním poselstvím kněze v současnosti je hlásat kerigma, to je živého Ježíše, který stále jedná, působí skrze Ducha svatého, osvobozuje spoutané, vlévá do lidských srdcí Boží lásku. Pouze Boží láska může uzdravit tento svět, dát mu chuť k životu, neboť lidské srdce nenaplní nic stvořeného a uspokojí ho pouze Bůh sám. On dává život v hojnosti.

MOST: Děkujeme Otče Adame za duchovní povzbuzení a přejeme Vám, aby jste zůstal takovým, jakým jste byl, jaký jste a vléval během rekolekcí do našich srdcí víru, radost a optimismus.

Připravil MK

Misijní koláč 2007

Děkujeme všem, kdo se podíleli na přípravách naší tradiční farní akce Misijní koláč. Děkujeme sponzorům, všem kdo pekli a rozdávali a také všem, kdo přispěli finančním darem nebo se jakkoliv podíleli na průběhu celé akce. Vybralo se 46 700,- Kč. Za tyto peníze můžeme opět zaplatit školné na naše společně adoptované děti z Ugandy a Ukrajiny a za zbylé peníze nakoupíme potřebné věci pro resocializační zařízení v Žakovcích, které vede O. Marián Kuffa (o Otci Marianu a jeho aktivitách jsme informovali v minulém čísle Mostu).

*Pavla Golasowská
Míša Wawreczková*

Spotkanie z Ojcem Filipem OFM z Klasztoru Franciszkanów z Jabłonkowa

„Człowiek nie jest samotnikiem, on żyje pośród ludzkości, jeszcze mniej jest nim chrześcijanin, on rozwija się w „kościół”. Kto po bratersku żyje w zespole, spełnia pragnienie Ojca, który chce widzieć swoich synów zebranych w jedną rodzinę.”

Michel Quoist

W sobotę 17 marca gościem Wspólnoty Sympatyków Radio Maryja był o. Filip OFM Gwardian Klasztoru Franciszkanów z Jabłonkowa. W Jabłonkowie jest już po raz drugi. Pierwszy raz przyjechał po dwóch latach od swego święcenia. Wtedy był katechetą w szkole oraz pomagał w parafii. Później był proboszczem w Boguminie, potem 3 lata w wychowawcą Nowicjuszy, a teraz znów w Jabłonkowie jako kapelan siostr i wikary parafii. Kiedyś siostry Elżbietanki poprosiły Prowincjała franciszkanów, by wyznaczył przynajmniej jednego z braci - kapłana, który miałby stałą opiekę duchową nad siostrami - spowiedź, konferencje, dni skupienia itp. Wtedy Ojciec Damian posłał do Jabłonkowa pierwszych franciszkanów, którzy zamieszkali w domu przy ul. Velebnovskeho 445, który w 1994 roku, po remoncie i przebudowie został poświęcony na Klasztor Franciszkanów. Ojciec Eligiusz OFM działa w klasztorze już ponad 10 lat a o. Filip z przerwą 7.

Nasz gość bardzo ciekawie opowiedział o Trzecim Zakonie Franciszkanów, który jest wspólnotą siostr i braci, którzy na codzień wykonują swoje obowiązki w pracy, mają rodzinę, wychowują dzieci, albo żyją samotnie. Zobowiązują się do zachowywania Ewangelii, poddają się formacji aby złożyć śluby zachowywania trzech rad ewangelicznych - ubóstwa, posłuszeństwa i czystości. Systematycznie spotykają się we wspólnocie oraz podejmują konkretne zobowiązania duchowe jak modlitwy czy posty. Wspólnota Trzeciego Zakonu Franciszkanów jest wspólnotą osób świeckich, mężczyzn i kobiet. Chociaż do zakonu można należeć od 18 roku życia, to jednak zwykle na ten sposób życia decydują się osoby bardziej dojrzałe. Bracia z Pierwszego Zakonu są zwykle opiekunami duchowymi tych wspólnot.

Ojciec Filip przygotował dla nas bardzo ciekawy wykład na temat mocy wspólnoty i jedności w Kościele. Oto fragmenty wykładu:

„Przygotowałem na dzisiaj temat: 'Wspólnota i jej moc'.

Spróbujemy przyrzeć się temu, jak bardzo ważne jest życie we wspólnocie, gromadzenie się dla podejmowanie wspólnie działań. Tym co ostatnio zainspirowało mnie do zastanowienia się nad wartością wspólnoty był fragment Księgi Rodzaju, gdzie jest mowa o wieży Babel (Rdz 11,1-9). Tutaj problemem jest, że ludzie zjednoczyli się dla zbudowania znaku swojej

wielkości (Rdz 11,4), dla swojej chwały zamierzali postawić miasto i wieżę sięgającą nieba. Sam Bóg nam uświadamia, jak wielką moc ma to, że ludzie potrafią się dogadać i razem współpracować: <Są jednym ludem i mają wszyscy jedną mowę... A zatem na przyszłość nic nie będzie dla nich niemożliwe, cokolwiek zamierzą uczynić> (Rdz 11,6). Tę jedność ON zburzy, pomiesza języki budowniczych, aby nie doszli do celu, bo cel jest zły.

Wspólnota ma wielką mocą. Trzeba się jednak starać, aby nasza jedność nie wychodziła poza pewne granice. Zjednoczeni dla chwały Bożej będziemy zdolni wykonywać wielkie dzieła. Pięknym przykładem jest tutaj budowanie świątyni jerozolimskiej. Król Dawid, dowiedziawszy się od proroka Natana, że nie może Bogu zbudować świątyni, organizuje wielką liczbę różnego rodzaju fachowców: architektów, artystów, budowniczych, złotników, stolarzy, rzeźbiarzy, kamieniarzy. Przygotowuje wszystko, aby syn - Salomon, gdy przyjdzie czas budowania, mógł postawić coś wyjątkowo pięknego. Dawid, a potem Salomon starali się, aby świątynia była znakiem wielkości i chwały Jedyne Boga i okazało się, że powstała najpiękniejsza budowla, jeden z cudów świata...

...W historii Kościoła znajdziemy wiele dzieł sztuki sakralnej. Dla mnie fascynującym było odkrycie, że bazylika w Katowicach-Panewnikach, ogromny kościół w stylu neogotyckim, został zbudowany w ciągu zaledwie jednego roku... Jeżeli człowiek zaangażuje się i pragnie budować chwałę

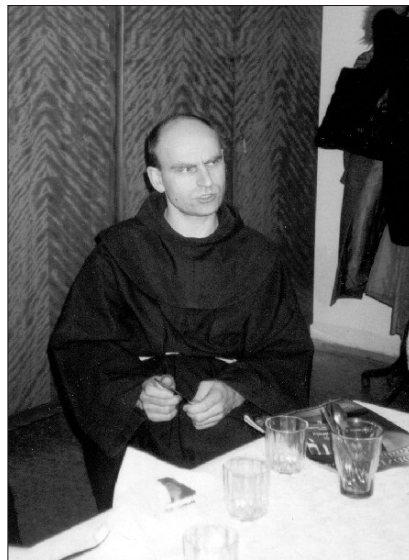
Bożą, Pan Bóg wskaże środki do realizacji i pomoże doprowadzić do końca rozpoczęte dzieło...

*...I wy gromadzicie się tutaj, aby wspólną modlitwą coś osiągnąć. Ważne jest, abyśmy chcieli określić cel i wyznaczyć sobie kierunek naszego działania. Żebyśmy nie tylko jednogłośnie pomodlili się różnie w jakiejś intencji, ale żebyśmy mieli świadomość, że jeżeli jednoczymy się we wspólnej modlitwie, a celem naszym jest chwała Boża, to Pan Bóg tę naszą modlitwę tym bardziej wysłucha, im bardziej jednoczymy się dla Jego chwały. Pan Jezus w Ogrójcu pokazuje nam, w jaki sposób człowiek ma modlić się, aby chwała Boża była na pierwszym miejscu. Ja mogę prosić o zdrowie, ale jeżeli Ty, Panie Boże, uważasz, że bardziej potrzebne jest dla Twojej chwały i dla mnie cierpienie czy choroba, to ja się na to zgadzam... O cokolwiek prosimy Pana Boga, zawsze mielibyśmy mieć na uwadze właśnie to pragnienie, **aby chwała Boża rosła.***

Jest wiele sytuacji, które wydają się być złe, niepotrzebne... Najchętniej ucieklibyśmy przed nimi. A przecież Pan Bóg, jeżeli cokolwiek nam daje, to dlatego, że nas kocha, że chce naszego dobra, wiecznego szczęścia.

Pan Bóg wie, czego nam potrzeba, zanim Go o to prosimy. Zwracanie się z prośbą w stronę Boga uczy nas odnajdywać siebie w woli Bożej czyli odkrywać, co tak naprawdę jest Jego wola.

... Dobrze jest także wiedzieć, że o mocy jaka jest w zjednoczeniu się dla wspólnego działania, wie nie tylko Bóg i jego współpracownicy. Tę prawdę zna także diabeł... Sam jest zjednoczony i zorganizowany dla czynienia zła..., ale nie tylko to, szatan robi wszystko, aby nasze jednoczenie się dla chwały Boga rozbić. Wystarczy spojrzeć do naszych rodzin, wspólnot, parafii... Każdy wysiłek dla ukazania Boga, Jego wielkości, piękna, mądrości, zwykle jest okupiony koniecznością zwyciężenia nie jednego pokuszenia, ale wielu przeciwności. Szatan wykorzysta bowiem każdą okoliczność, aby do jedności nie dopuścić, albo tę jedność rozbić. Pan Jezus natomiast daje przykład organizowania wspólnot (przychodzi na świat w rodzinie, gromadzi uczniów, apostołów) a w czasie Ostatniej Wieczerzy modli się aby byli jedno, wie bowiem jak ważne jest być razem, oraz ile niebezpieczeństw czyha na tych, którzy chcą wspólnie iść ku Niebu.

Jeżeli chcemy budować Królestwo Boże, musimy budować jedność. To jest nasze zadanie. Niestety czasami o tym zapominamy. Niby tworzymy jeden kościół katolicki, ale w nim niepotrzebnie dzielimy się. Kościół nie jest miejscem, gdzie można toczyć walkę.

Wszyscy jesteście jedno w Chrystusie, w Kościele, który jest jeden - święty, powszechny i apostołski. Jeżeli chcemy stawiać najpiękniejszą świątynię jak Dawid,

to musimy się zjednoczyć, wykorzystać złączenie się wszystkich naszych bogactw i talentów. Jeżeli się zjednoczymy po to, aby chwala Boża rosła, to i my wzrośniemy i nasz Kościół będzie żywy i prawdziwy."

Po interesującym wykładzie rozwinęła się dyskusja dotycząca poznawania woli Bożej, jej przyjęcia, wypełniania i współpracy z Bogiem.

Irena Szymonikowa

Gorzkie Żale w naszym kościele

Każdy, kto zostaje w niedzielę po drugiej mszy świętej w naszym kościele, może się włączyć do wspólnej modlitwy - nabożeństwa Gorzkich Żalów. Dzięki naszemu organizatorowi panu Janczykowi, który zaproponował dalsze ubogacenie w przeżywaniu Męki Pańskiej a także dzięki przychylności naszego ks. proboszcza powstały publikacje tekstów, dzięki którym każdy (niezależnie od tego, w jakim języku była odprawiana msza święta) może brać czynny udział w rozpamiętywaniu cierpienia Pana Jezusa.

Nie zaszkodzi poznać historię Gorzkich Żalów, którą pięknie przedstawił tygodnik „Niedziela”: „Gorzkie Żale powstały w Polsce na przełomie XVII i XVIII wieku z ducha ludowej pobożności z okresu baroku. Jego początki i kształt są związane z działalnością Bractwa św. Rocha przy warszawskim kościele pw. Świętego Krzyża. Po raz pierwszy tekst nabożeństwa opublikowano w 1707 roku, a w pierwszą niedzielę Wielkiego Postu tegoż roku zostało odprawione w kościele pw. Świętego Krzyża w Warszawie. Nabożeństwo to jest także nazywane „pasją” od łacińskiego słowa „passio”, oznaczającego ból,

cierpienie, mękę. Polega ono bowiem na śpiewaniu hymnów i pieśni opowiadających w prostych wzruszających słowach o szczegółach męki i śmierci Pana Jezusa. Ma to nas pobudzić do współczucia i miłości dla cierpiącego Zbawiciela, a zarazem do żalu za grzechy, które są przyczyną Jego męki i śmierci. Jak mówi ksiądz Marek Białkowski, proboszcz bazyliki pw. Świętego Krzyża w Warszawie: Modlitwa pasyjna, rozważanie męki Chrystusa, jest bardzo ważne w duchowości chrześcijańskiej. Nie chodzi tylko o rozpamiętywanie cierpienia Jezusa, ale przede wszystkim o przygotowanie do przeżywania wydarzeń zbawczych, o pogłębienie świadomości, czym jest zmartwychwstanie Chrystusa. W tym roku w marcu odbyło się w Warszawie sympozjum naukowe poświęcone 300 rocznicy powstania Gorzkich Żalów."

My, parafianie z Trzyńca, powinniśmy dziękować Panu Bogu za to, że możemy brać udział w tym pięknym nabożeństwie, które jeszcze bardziej uprzytamnia nam, co wszystko musiał wycierpieć dla nas Pan Jezus, byśmy mogli być zbawieni i mogli dojść do życia wiecznego.

Irena Szymonikowa

Editorial

Minulou neděli jsme zpívali slova žalmu 126 (125) - „Velkou věc s námi učinil Hospodin, naplnila nás radost“. Ano, skutečně velikou věc! Někoho by snad mohlo napadnout, že veliké věci to jsou třeba nějaká zázračná uzdravení, vzkříšení z mrtvých, proměnění vody ve víno či při mši svaté proměnění vína v Krev Páně,... Když se však zamyslím nad tím, o čem vlastně je křesťanství, proč spasitelná oběť Ježíše Krista, k čemu všechny bohoslužby, modlitby, přijímání svátostí, naslouchání Božímu Slovu? Přece abychom přijali spásu, abychom dosáhli nebe, svátostí, blaženosti, abychom mohli patřit na Boha, abychom byli šťastní... Prostě, aby i nás naplnila radost. A to jistě není malá věc.

Jak je málo radosti kolem nás, a když už někde je, tak lidé se bojí ukázat, že je jim dobře, že jsou šťastní. Co, kdyby náhodou někdo někomu záviděl jeho štěstí. Projdeme se jenom třeba po našem městě, ale třeba i kolem našeho kostela (!) - kolik tváří je vážných, zamračených, smutných. A to jenom proto, že více než Tvůrci všehomíru nasloucháme více okolnímu světu, který nás přílišným optimismem nedokáže obdarovat. A co víc, krásné hodnoty, které do našich srdcí vlévají naději a pohodu, potírá. Trendy současnosti? Ať každý žije tak, aby mu bylo dobře, ať se v ničem neomezuje, samozřejmě pokud je to v mezích lidského zákona, ať třeba navštěvuje věštkyně, kartárky, neomezuje se v sexuálním životě, věší na sebe všechno možné i nemožné, hlavně když mu v tom je dobře... To jo - to je akceptovatelné téměř pro všechny, avšak když se někdo modlí ke svému Pánu, když se s ním a se svými Sestrami a Bratry setkává ve společenství, v kostele a tato setkávání jej uspokojují, uklidňují, obšťastňují - to je pro mnohé prostě nestravitelné! A to je jedno ze znamení, které mě utvrzuje v tom, že Církev, jakožto společenství svatých a víra v jediného Pána a Boha Někomu moc vadí. Ten, který se nedokáže radovat, byť jeho jméno je Světlo, závidí a brání nám v radosti, protože kdysi on sám na počátku se této radosti zřekl a poté už nedokázal říci a přiznat, jak mu chybí... A svou zlobou otravuje a ničí ovzduší a životní prostředí více, než třeba výfukové plyny, kyselá deště, globální oteplování.

Nedejme se otrávit - a v Tom, Jehož láska nás spojuje a naplňuje, v Ježíši Kristu hledejme jen svou radost. Spolu s Pannou Marií si připomínejme, že s námi skutečně veliké věci učinil Ten, který je mocný, berme si tu radost, kterou donekonečna a zadarmo Boží láska nabízí, veselme a radujme se tady na zemi. Na těchto drobných, každodenních pozemských radostech si pak budujeme cestu k té převeliké a nádherné radosti věčné, radosti nebeské!

Stanislav Janczyk

BIBLICKÝ KVIZ KOLIK

1. Kolik dní Izraelci oplakávali smrt Jáкова? (1 Moj 50,3)
2. Kolik pramenů bylo v Élimu, kde tábořili Izraelci? (2 Moj 15,27)
3. Kolik osob bylo spolu s Jákovem pochováno v jeskyni Makpela v kenaanské zemi? (1 Moj 49,29-33; 50,13)
4. Kolik let po odchodu Izraelců z Egypta začal Šalamoun budovat chrám v Jeruzalémě? (1 král 6,1)
5. Kolik loktů vystoupily při potopě vody nad nejvyšší hory? (1 Moj 7,19-20)
6. Kolik dní oplakávali Izraelci Áronovu smrt? (4 Moj 20,29)
7. Kolik let byl Pavel vězněn v Římě? (Sk 28,30)
8. Kolik lidí pobil Samson oslí čelistí? (Soud 15,15)
9. Kolik mužů bylo s Gedeónem, když v noci rozbořili Baalův oltář a podetnuly jeho posvátný kůl? (Soud 6,27)
10. Kolik let panoval David v Chebrónu nad Judou? (2 Sam 2,11)
11. Kolik let měl Izák, když se oženil? (1 Moj 25,20)
12. Kolik lidí ztroskotalo spolu s Pavlem při jeho cestě do Říma? (Sk 27,37)
13. Kolik kamenů si vzal David do mošny, když šel bojovat s Goliášem? (1 Sam 17,40)
14. Kolik šekelů stříbra daroval Josef Benjaminovi? (1 Moj 45,22)
15. Kolik judských navrátilců se vrátilo z babylonského exilu spolu s Zerubábelem? (Ezdr 2,64)
16. Kolik dnů byli v Babylóně zkoušeni mládenci, aby se prokázalo, že jim neuškodí prostá strava? (Dan 1,12-15)
17. Kolik různých Marií lze najít v knihách Nového zákona? (Sk 1,15; Sk 12,12; Luk 24,10; Jan 11,1; Jan 20,1; Mar 15,47; Řím 16,6; Jan 19,25)
18. Kolik kovů tvořilo sochu, kterou viděli ve snu Nebúkadnesar a Daniel? (Dan 2,35)
19. Kolik dětí měla Jákovova žena Lea? (1 Moj 29,32-35; 30,18-21)
20. Kolik let měla Jairova dcera, když zemřela? (Mar 5,42)

Pozvánka do kina

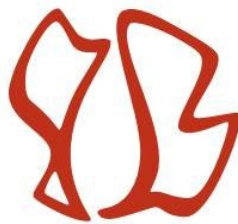
Třinecké kino KOSMOS pro vás připravilo americký film PŘÍBĚH ZROZENÍ (The Nativity Story). Film zaznamenává náročnou cestu Marie a Josefa, zázračné početí a narození Ježíše, které navždy změní chod dějin. Prostřednictvím tohoto dramatického a zároveň podmanivého příběhu se spolu s párem mladých lidí vydáváme na cestu z jejich domova v Nazaretě do Betléma, kde od pradávna sídlí Josefov rod, aby se tam při sčítání lidu, nařazeném králem Herodem, dali zapsat. Více než 160 kilometrová cesta vedla nehostinnými pustinami a byla pro oba o to náročnější, že Marie byla v posledním měsíci požehnaného stavu...

Film bude promítán v kině KOSMOS v pondělí 9. dubna 2007 ve 20.00 hodin, v úterý 10. dubna 2007 a ve středu 11. dubna v 17.30 hodin. Vstupné činí 65,- Kč. Mimořádné představení za snížené vstupné 40,- Kč pro důchodce se uskuteční ve středu 11. dubna 2007 v 10.00 hodin. Vstupenky můžete zakoupit již teď v předprodeji.

Katolická charismatická konference letos v Brně

Katolickou charismatickou konferencí organizuje v České republice od roku 1989 hnutí Katolické charismatické obnovy. Jedná se o čtyřdenní akci duchovně formačního charakteru, určenou pro členy a sympatizanty hnutí Obnovy, ale i pro křesťany jakékoli spirituality i pro tzv. hledající. Za účelem duchovního i lidského povzbuzení a hlubší křesťanské formace se zde setkávají dva až tři tisíce křesťanů z celé ČR (katolických laiků, rodin, kněží, řeholníků i křesťanů jiných církví), přičemž zájem o konferenci každoročně vzrůstá. Nedílnou součástí programu bývá „dětská konference“, proto konferenci navštěvuje stále více rodin s dětmi, které by se těžko mohly účastnit klasických exercicií. K dění na konferenci patří i kulturní vyžití - divadelní představení, koncerty apod. Lze ji v neposlední řadě také příjemně spojit s poznáváním pamětihodností a krás města, které konferenci přijme.

Letošní 18. ročník katolické cha-

ristické konference se uskuteční v termínu 25. - 29.7.2007 poprvé v moravské metropoli - Brně. Hlavní program proběhne v moderním pavilonu F na brněnském výstavišti BVV. Záštitu nad konferencí převzal brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle a také hejtman Jihomoravského kraje Ing. Stanislav Juránek. Program konference tvoří přednášky, adorace, neformální setkání, společná modlitba a bohoslužby. Pozvání na konferenci přijali letos tito přednášející: Archimandrita Sergiusz Gajek, misionář a apoštolský vikář řecko-katolické církve pro Bělorusko, dále P. Cyril Vojtěch Kodet, OCarm., Th.D., S. M. Veronika Barátová

z Komunity Blahoslavenství, Mons. ThDr. Michael Slavík, PhLic. Kateřina Lachmanová, Th.D., Mons. Mgr. Tomáš Holub, PhDr. Josef Zeman, CSc., Petr Hejl, DiS., z diakonie Betlém, R. D. Angelo Scarano, S.L.L. a další.

Podrobné informace k organizaci a programu, včetně elektronické přihlášky, najdete na internetu na www.cho.cz nebo si je vyžádejte na tel. čísle 777087736.

Program spotkań

Sobota 21.4.2007, godz. 14:30

- Spotkanie Sympatyków Radia Maryja w salce parafialnej.

Poniedziałek 23.4.2007, godz. 15:00

- Spotkanie z Pismem Świętym i Katechizmem w salce parafialnej.

Serdecznie zapraszamy wszystkich parafian!

Malá vážná nevážná anketa MOSTu

Když se stočí řeč na svátky, leckdy se dostaneme k debatě typu zdali jsou hezčí a „lepší“ Vánoce nebo Velikonoce. Co člověk, to názor. A tak MOST uspořádal takový maličký „průzkum veřejného mínění“ na téma čtěte dál.

MOST: Máte raději Vánoce nebo Velikonoce? A proč?

L.C., 38 let, muž: Ten i onen svátek odkazuje na Boží Jméno, slávu a činy. "Kterak oslavíme svátky? Polovici dne Pánu, polovici nám." Talmud

A.B., 46 let, žena: Každé období má své kouzlo a atmosféru. Vánoce jsou svátkem pohody a rodinných setkání. Velikonoce mají asi větší duchovní rozměr a zejména prožívání obřadů Bílé soboty je povznášející. Také proto, že jsou Velikonoce spojeny s jarem a sluncem, mám je raději. Jistě bych ale zrušila velikonoční pomlázku, protože v dnešní době už nejde o tradice, ale spíše o konzumaci alkoholu a nejvíce „zmoklí“ jsou nakonec náctiletí koledníci.

D.K., 38 let, žena: Oba svátky mají své kouzlo pro svou zvláštní atmosféru, která je pouze dvakrát v roce. Takže je těžké odpovědět, co mám raději. Ale přeje jen pro mě jsou vánoce obdobím většího klidu, pohody, očekávání... a hlavně každou matku zahřeje u srdce, když vidí rozzářené dětské oči u vánočního stromčku.

S.J., 45 let, muž: Na tuto otázku se neodpovídá lehce. Jako dítě jsem samozřejmě miloval Vánoce, svátky, které mají výrazný mariánský, rodinný ráz. S přibývajícím věkem jsem začal objevovat kouzlo a podstatu Velikonoc. Hloubka a bohatost jejich liturgie je nevyčerpatelná a člověk jejich podstatu objevuje každý rok znovu. Musí však prožít Velikonoce celé, to jest od Květné neděle se slavným průvodem a palmami, přes poslední večeři a muka v Getsemane Zeleného čtvrtku, Velký pátek našeho vykoupění, a liturgickou Bílou sobotu, kdy se zdánlivě nic neděje, ale jenom zdánlivě, protože svět se připravuje na „velký třesk“ Ježíšova Zmrtvýchvstání. A pak člověk donekonečna, stále a znovu opakuje a zpívá ALELUJA. A ještě jedná věc. Aby člověk mohl radostně prožít svátky, ať to jsou Velikonoce či Vánoce, musí se na ně dobře připravit. Nebál bych se říci jaký Advent, takové

Vánoce, jaká doba postní, takové Velikonoce.

R.P., 51 let, muž: Vzhledem k tomu, že jsme s manželkou různých náboženských vyznání, proto se já jako katolík raději přikláním k Vánocům. Myslím si, že je to svázáno s dětstvím, kde moji rodiče dokázali vytvořit překrásnou atmosféru a duševní pohodu ve vztahu k celé rodině. Nedokážu si Vánoce představit bez návštěvy kostela a kdysi i půlnoční mše. V dnešním uspěchaném světě si myslím, že je třeba mít alespoň v tomto období pokoj v duši. Velikonoce jsou krásné svátky. Těm se věnuje více manželka. Já vnímám Velikonoce jako probuzení, znovuzrození ve vztahu k přírodě. Účast v bohoslužbě je samozřejmostí, bez toho by to nebyly ty správné církevní svátky, ale duch Vánoc a vůně "purpury" to nenahradí.

J.Z., 17 let, muž: Mám raději Vánoce, protože kdyby nebyly Vánoce, nebyly by ani Velikonoce, protože by se Ježíš nenarodil a tudíž by nemohl ani zemřít a vstát z mrtvých.

R.M., 29 let, žena: Ze dvou nejvýznamnějších svátků v roce mám raději a více prožívám svátky vánoční. Vánoce, snad i proto, že jsou na konci roku, pro mě znamenají určitý cíl, nějaký bod, do kterého jsem já a moji blízcí došli. Je to období, kdy se kolem všechno zpomalí a utiší. Více vzpomínám, uklidím dům více než jindy, a přitom nejde o pořádek, ale o symbolickou čistotu. Na stole mám čistý ubrus a v sobě čistou duši. Tyto svátky jsou pro mě bílé, neposkvřené hněvem ani zlobou. Vánoce by měly být prostě, naivně a dětsky krásné. Proto je mám ráda - jsem zase trochu bezstarostné dítě.

F.V., 52 let, muž: Velikonoce jsou nejdůležitější svátky v roce, ale zemřel by a vstal z mrtvých Pán Ježíš, kdyby se nebyl narodil? A kdyby se narodil a za nás se neobtěžoval a

nevstal z mrtvých, k čemu by byla naše víra, k čemu by bylo hlásání církve?

S.K., 53 let, muž: Vánoce i Velikonoce mám rád naprosto stejně. Každý z těchto svátků má svoji atmosféru, krásu, ale především svůj význam Narození a Zmrtvýchvstání.

J.M., 37 let, muž: Mám rád obojí. Vánoce coby narození Kristova a Velikonoce kvůli spáse. Liturgie je jiná, ale obojí svátky jsou pro nás důležité.

L.T., žena: Mám ráda obojí.

M.K., 40 let, muž: Jako dítě jsem se asi více těšil na Vánoce, i když „šmiegust“ byl rovněž očekáván a vítán ... V obou případech najdeme chvíle, které prožívám spolu se svou rodinou krásně a prožívám je rád. Těším se na slavnostní atmosféru odpoledne v den Slavnosti Narození Páně, kdy ve ztemnělém kostele, kde svítí jen stromky a Betlém, posloucháme koledy. Mám rovněž rád ty jedinečné chvíle setkání s Pánem během noční adorace z Velkého pátku na Bílou sobotu. Ale upřímně řečeno: mírně u mne vyhrávají Velikonoce.

L.P., 33 let, žena: Mám mnohem raději Vánoce, pro jejich pohodovou a radostnou atmosféru. Pro čas který prožijeme s rodinou u rozzářeného stromčku. Dobu, kdy všichni můžeme do svých srdcí přivítat znovu narozeného Ježíška a s ním prožít kouzlo Vánoc. Naproti tomu jsou Velikonoce mnohem vážnější. Předchází je 40ti denní postní doba naplněná rozjímáním při křížové cestě a přípravou na Ježíšovo zmrtvýchvstání. Podaří-li se nám být pokornými jako Ježíš, který se za hříchy světa nechal přibít na dřevo kříže, můžeme pak věřit a doufat, že i my, ne pro naše zásluhy, ale jen pro nekonečné Boží milosrdenství, jednou taky z mrtvých vstaneme.

Drazí čtenáři, zkuste si každý odpovědět na tuto otázku sám...

Nedělní a sváteční liturgie v dubnu

Květná neděle (1.4.)

1. čtení: Iz 50,4-7; 2. čtení: Flp 2,6-11; Evangelium: Lk 22,14-23,56

Žalm: odp. Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

Ref. Bože můj, Bože, czemuś mnie opuścił?

Zelený čtvrtek (5.4.)

1. čtení: Ex 12,1-8.11-14; 2. čtení: 1 Kor 11,23-26; Evangelium: Jan 13,1-15

Žalm: Ref. Kielich przymierza to Krew Zbawiciela.

Velký pátek (6.4.)

1. čtení: Iz 52,13-53,12; 2. čtení: Žid 4,14-16; 5,7-9; Evangelium: Jan 18,1-19,42

Žalm: odp. Otče, do tvých rukou poroučím ducha svého.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně (8.4.)

1. čtení: Sk 10,34a.37-43; 2. čtení: Kol 3,1-4 nebo 1 Kor 5,6b-8; Evangelium: Jan 20,1-9 nebo při večerní mši sv. Lk 24,13-35

Žalm: odp. Toto je den, který připravil Pán, jásáme a radujeme se z něho.

Ref. W tym dniu wspaniałym wszyscy się weselmy.

2. neděle velikonoční (15.4.)

1. čtení: Sk 5,12-16; 2. čtení: Zj 1,9-11a.12-13.17-19; Evangelium: Jan 20,19-31

Žalm: odp. Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá na věky.

Ref. Dziękuję Panu, bo jest miłosierny.

3. neděle velikonoční (22.4.)

1. čtení: Sk 5,27b-32.40b-41; 2. čtení: Zj 5,11-14; Evangelium: Jan 21,1-19

Žalm: odp. Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.

Ref. Sławię Cię, Panie, bo mnie wybawiłeś.

4. neděle velikonoční (29.5.)

1. čtení: Sk 13,14.43-52; 2. čtení: Zj 7,9.14b-17; Evangelium: Jan 10,27-30

Žalm: odp. Jsme jeho lid a stáde, které on pase.

Ref. My ludem Pana i Jego owcami.

5. neděle velikonoční (6.5.)

1. čtení: Sk 14,21b-27; 2. čtení: Zj 21,1-5a; Evangelium: Jan 13,31-33a.34-35

Žalm: odp. Budu tě oslavovat na věky, můj Bože, Králi.

Ref. Będę Cię sławił, Bože můj i Królu.

**Příští číslo MOSTu
vyjde 6. května 2007.
Příspěvky můžete zasílat
do 25. 4. 2007.**

Pořad bohoslužeb v dubnu

1. Neděle 1.4.2007 - Květná neděle; 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.

2. Neděle 15.4.2007 - 2. neděle velikonoční (Božího milosrdenství); 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky.

3. Čtvrtek 19.4.2007 - výroční den zvolení papeže Benedikta XVI.

4. Neděle 22.4.2007 - 3. neděle velikonoční; 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky.

5. Pondělí 23.4.2007 - svátek sv. Vojtěcha, biskupa a mučedníka, hlavního patrona pražské arcidiecéze.

6. Středa 25.4.2007 - svátek sv. Marka, evangelisty.

7. Neděle 29.4.2007 - 4. neděle velikonoční; 6.30 a 10.00 česky, 7.50 a 17.00 polsky; při mši sv. v 10.00 hodin bude O. biskup František Václav udělovat svátost bířmování.

8. Čtvrtek 3.5.2007 - svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů.

9. Pátek 4.5.2007 - první pátek v měsíci květnu.

10. Neděle 6.5.2007 - 5. neděle velikonoční; 6.30 a 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky.

11. V měsíci květnu slavíme denně májové pobožnosti - v neděli před večerní mší svatou, v týdně po večerní mši svatě.

12. Každou neděli půl hodiny před večerní mší svatou je adorace Nejsvětější Svátosti Oltářní a svátostné požehnání. Poslední neděle v měsíci - Mariánské večeradlo.

11. V průběhu týdne mše svatě začínají v 6.35 a 17.00 hodin. V pondělí, středu, pátek - ranní česky, večerní polsky. V úterý, čtvrtek, sobotu - ranní polsky, večerní česky.

Úmysly apoštolátu modlitby – duben 2007

Denní modlitba Apoštolátu

Nebeský Otče,

kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši svatě neustále zpřítomňuje obět sebe samého za záchranu světa.

Duch Svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce.

To vše přináším jako svou nepatrnou obět spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou Církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

1. Všeobecný úmysl: Aby světlem a silou Ducha sv. usilovali všichni křesťané o svatost.

2. Misijní úmysl: Aby růst kněžských a řeholních povolání v Severní Americe a Oceánii odpovídal jejich naléhavé potřebě.

3. Národní úmysl: Aby ti, kdo žijí v nadbytku, měli otevřené srdce pro druhé a ti, kdo v nadbytku nežijí, dokázali pomáhat i ze svého nedostatku.

12. Každý čtvrtek od 16.00 a první pátek po ranní mši svatě je výstav Nejsvětější Svátosti Oltářní.

13. Každý pátek po ranní i večerní mši svatě je výstav Nejsvětější Svátosti Oltářní s modlitbou Korunky k Božimu Milosrdenství. První pátek v měsíci - litanie a zasvěcení Božskému Srdci Ježíšovu. Každý poslední pátek v měsíci v průběhu celého školního roku se modlíme za děti, mládež, žáky, studenty, katechety, učitele a vychovatele při večerní adoraci Nejsvětější Svátosti Oltářní od 16.00 hodin (mimo dobu postní). * * *

14. Mše svatá v Domově důchodců na Sosně je každý pátek v 15.30. Půl hodiny před začátkem mše svatě je možno přistoupit ke svátosti smíření. Mše svatá v Nemocnici Sosna je sloužena každou sobotu v 15.30. Před mší sv. příležitost ke svátosti smíření.

Redakce neručí za jazykový sled jednotlivých mší sv. Sledujte vývěsku v kostele!

Bohoslužby o Velikonocích

Svatý týden: Pondělí, úterý, středa - mše sv. normálně v 6.35 a 17.00 hodin.

Čtvrtek 5. dubna 2006 - Zelený čtvrtek: Ráno není mše svatá. Slavná mše svatá na památku

poslední večere Páně v 17.00 hodin - polsky. Po mši svatě přenesení Nejsvětější Svátosti Oltářní do boční kaple Getsemanské zahrady a soukromá adorace do 21.00 hodin.

Pátek 6. dubna 2006 - Velký pátek - den smrti Pána Ježíše: Přísný půst od masa a půst újmy

Půst od masa je závazný pro všechny, půst újmy (jednodenní nasycení) od 18 do 60 let. Ráno nejsou žádné bohoslužby.

Odpoledne bude kostel otevřen od 14.00 hodin. V 16.00 hodin je pobožnost Křížové cesty a hned po ní začínají velkopáteční bohoslužby v českém jazyce. Po bohoslužbách přenesení Nejsvětější Svátosti Oltářní do Božího hrobu. Kaple Božího hrobu bude jako jiné roky otevřena bočním vchodem celou k noc k soukromé adoraci. Začíná Novéna k Božimu Milosrdenství.

Sobota 7. dubna 2006 - Bílá sobota: Po celý den je otevřen kostel k adoraci u Božího hrobu.

Žehnání pokrmů bude v 10.30 a ve 14.30 hodin. 17.30 hodin - ukončení adorace u Božího hrobu a Korunka k Milosrdenství Božimu.

Neděle 8. dubna 2006 - Slavnost Zmrtvýchvstání Páně: 4.30 hodin Vzkříšení; česky-polsky. Mše svatě v 10.00 polsky, 7.50 a 17.00 česky. 16.30 hodin - adorace a svátostné požehnání.

Pondělí 9. dubna 2006 - Pondělí v oktávě velikonočním; mše sv. v 6.30 a 10.00 hodin česky, 7.50 a 17.00 polsky. 16.30 hodin - adorace a svátostné požehnání.

most

Vydává Římskokatolický farní úřad v Třinci pro svou vlastní potřebu. Redakci tvoří: Stanislav Janczyk, Hana a Evžen Workovi, Iveta a Marian Kozokovi • e-mail: most@seznam.cz • Internetová adresa: <http://sweb.cz/most> • Vychází na počátku měsíce. Registrační značka MK ČR E 14453. K dostání v prostorách farního kostela. Grafická úprava a tisk: T-PRINT, s.r.o., Třinec